

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU (szósta izba)

z dnia 2 grudnia 2010 r.*

W sprawie C-334/09

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Verwaltungsgericht Meiningen (Niemcy) postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2009 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 24 sierpnia 2009 r., w postępowaniu:

Frank Scheffler

przeciwko

Landkreis Wartburgkreis,

TRYBUNAŁ (szósta izba),

w składzie: A. Arabadjiev, prezes izby, A. Rosas (sprawozdawca), i P. Lindh, sędziowie,

* Język postępowania: niemiecki.

rzecznik generalny: Y. Bot,
sekretarz: A. Calot Escobar,

Trybunał zamierza orzec postanowieniem z uzasadnieniem zgodnie z art. 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania,

po wysłuchaniu rzecznika generalnego,

wydaje następujące

Postanowienie

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 1 ust. 2 i art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy (Dz.U. L 237, s. 1), zmienionej dyrektywą Rady 2006/103/WE z dnia 20 listopada 2006 r. (Dz.U. L 363, s. 344) (zwanej dalej „dyrektywą 91/439”).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy F. Schefflerem, obywatelem niemieckim posiadającym prawo jazdy kategorii B wydane w Polsce, a Landkreis Wartburgkreis (zwanym dalej „Landkreis”) w przedmiocie decyzji tego ostatniego w sprawie odmowy uprawnienia do korzystania z jego prawa jazdy na terenie Republiki Federalnej Niemiec.

Ramy prawne

Uregulowania Unii

- 3 Zgodnie z motywem pierwszym dyrektywy 91/439, która uchyliła pierwszą dyrektywę Rady 80/1263/EWG z dnia 4 grudnia 1980 r. w sprawie wprowadzenia praw jazdy wydawanych w imieniu Wspólnoty (Dz.U. L 375, s. 1) z dniem 1 lipca 1996 r.:

„do celów wspólnej polityki transportowej i jako wkład do poprawy bezpieczeństwa drogowego, a także dla ułatwienia ruchu osób zamieszkałych w jednym z państw członkowskich innym niż to, w którym zdawały egzamin na prawo jazdy, pożądane jest, aby istniał jeden wzór krajowego prawa jazdy dla całej Wspólnoty, uznawany wzajemnie przez państwa członkowskie, bez potrzeby wymiany praw jazdy”.

- 4 Motyw czwarty owej dyrektywy stanowi:

„z przyczyn dotyczących bezpieczeństwa drogowego należy ustanowić minimalne wymagania dla wydawania prawa jazdy”.

5 Motyw ostatni dyrektywy 91/439 precyzuje:

„[...] z powodów związanych z bezpieczeństwem drogowym i z ruchem państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania ich przepisów krajowych w sprawie cofnięcia, zawieszenia i unieważnienia praw jazdy w stosunku do wszystkich posiadaczy praw jazdy mających normalne miejsce zamieszkania na ich terytorium”.

6 Artykuł 1 rzeczony dyrektywy stanowi:

„1. Państwa członkowskie wprowadzają krajowe prawo jazdy oparte na wzorze wspólnotowym opisanym w załączniku I zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy. [...]

2. Prawa jazdy wydane przez państwa członkowskie są wzajemnie uznawane.

3. Jeżeli posiadacz ważnego prawa jazdy przyjmuje normalne miejsce zamieszkania w państwie członkowskim innym niż to, które wydało prawo jazdy, przyjmujące państwo członkowskie może stosować do posiadacza prawa jazdy swoje krajowe przepisy przez okres ważności tego prawa jazdy, badania lekarskie i obowiązki uiszczania opłat, a także może umieszczać w tym prawie jazdy informacje niezbędne dla służb administracyjnych”.

7 Na podstawie art. 7 ust. 1 wskazanej dyrektywy:

„Prawa jazdy są wydawane poza tym tylko takim kandydatom:

- a) którzy przeszli badania umiejętności i zachowania oraz badanie teoretyczne i którzy odpowiadają normom medycznym, zgodnie z przepisami załączników II i III;
- b) którzy mają normalne miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego wydającego prawo jazdy albo którzy mogą przedstawić zaświadczenie, że studiują w tym kraju od co najmniej sześciu miesięcy”.

8 Na podstawie art. 7 ust. 5 dyrektywy 91/439:

„Żadna osoba nie może posiadać praw jazdy wydanych przez więcej niż jedno państwo członkowskie”.

9 Artykuł 8 ust. 2 i 4 akapit pierwszy rzeczony dyrektywy przewiduje:

„2. Z zastrzeżeniem przestrzegania zasady terytorialności prawa karnego i uregulowań prawnych dotyczących policji państwa członkowskie normalnego miejsca zamieszkania mogą stosować swoje przepisy krajowe dotyczące ograniczania, zawieszania, cofania lub unieważniania prawa jazdy posiadaczowi prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie oraz, w razie potrzeby, wymienić w tym celu to prawo jazdy.

[...]

4. Państwo członkowskie może odmówić uznania ważności jakiegokolwiek prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie osobie, która na terytorium poprzednio wymienionego państwa podlega jednemu ze środków, określonych w ust. 2”.

- 10 Artykuł 9 akapit pierwszy wskazanej dyrektywy precyzuje, że „normalne miejsce zamieszkania” oznacza „miejsce, w którym osoba fizyczna przebywa przez co najmniej 185 dni w każdym roku kalendarzowym, ze względu na swoje więzi osobiste i zawodowe, w przypadku osoby niezwiązanej z tym miejscem zawodowo, ze względu na osobiste powiązania, które wskazują na istnienie ścisłych więzi między tą osobą a miejscem, w którym mieszka”.
- 11 Artykuł 12 ust. 3 dyrektywy 91/439 stanowi:

„Państwa członkowskie pomagają sobie wzajemnie we wprowadzaniu w życie niniejszej dyrektywy i, w razie potrzeby, wymieniają informacje na temat zarejestrowanych u siebie praw jazdy”.

Uregulowania krajowe

- 12 Właściwe uregulowania krajowe stanowią: Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr (Fahrerlaubnis-Verordnung) [rozporządzenie w sprawie dopuszczenia osób do ruchu drogowego (rozporządzenie w sprawie praw jazdy)] z dnia 18 sierpnia 1998 r. (BGBl. 1998 I, s. 2214), w brzmieniu wynikającym z rozporządzenia z dnia 14 czerwca 2006 r. (BGBl. 2006 I, s. 1329, zwane dalej „FeV”), oraz Straßenverkehrsgesetz (ustawa w sprawie ruchu drogowego), w brzmieniu mającym zastosowanie w sprawie przed sądem krajowym (BGBl. 2006 I, s. 1958, zwana dalej „StVG”).

Uregulowania dotyczące uznawania praw jazdy wydanych przez inne państwa członkowskie

- 13 W odniesieniu do uznawania praw jazdy wydanych przez inne państwa członkowskie § 28 ust. 1, 4 i 5 FeV stanowi:

„(1) Posiadacze ważnego prawa jazdy [Unii Europejskiej] lub prawa jazdy wydanego w państwach [Europejskiego Obszaru Gospodarczego (zwanego dalej »EOG«)], mający normalne miejsce zamieszkania w rozumieniu § 7 ust. 1 lub 2 w Niemczech, mogą w zakresie swoich uprawnień – z zastrzeżeniem ograniczeń określonych w ust. 2–4 – kierować pojazdami na terytorium kraju. Warunki dotyczące zagranicznych praw jazdy są także uznawane w Niemczech. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie również do tych praw jazdy, z wyjątkiem odmiennych postanowień.

[...]

(4) Uprawnienie określone w ust. 1 nie dotyczy posiadaczy prawa jazdy [Unii] lub prawa jazdy wydanego w państwach EOG:

[...]

3. którym w Niemczech prawo jazdy zostało cofnięte tymczasowo lub ostatecznie na podstawie orzeczenia sądowego bądź pod rygorem natychmiastowej wykonalności lub ostatecznie na podstawie decyzji organu administracyjnego, którym

ostatecznie odmówiono wydania prawa jazdy bądź którym prawo jazdy nie zostało cofnięte jedynie dlatego, że w międzyczasie z niego zrezygnowali,

[...]

(5) Po wydaniu decyzji określonych w ust. 4 pkt 3 i 4 uprawnienie do korzystania z prawa jazdy [Unii] lub prawa jazdy wydanego w państwach EOG na terenie Niemiec jest przyznawane na wniosek, gdy ustaną przyczyny jego cofnięcia lub zakazu ubiegania się o nie [...].”

Uregulowania dotyczące cofnięcia uprawnienia do korzystania z prawa jazdy

¹⁴ Paragraf 3 ust. 1 i 2 StVG przewiduje:

„1. Jeżeli osoba okaże się niezdolna do kierowania pojazdami, organ właściwy ds. wydawania praw jazdy jest zobowiązany do cofnięcia prawa jazdy. W przypadku zagranicznego prawa jazdy cofnięcie – również wtedy, gdy następuje na podstawie innych przepisów – ma skutek odmowy uznania uprawnienia do korzystania z prawa jazdy w kraju. [...]

2. Uprawnienie do kierowania wygasa z chwilą cofnięcia prawa jazdy. W przypadku zagranicznego prawa jazdy wygasa uprawnienie do kierowania pojazdami na terytorium kraju. [...].”

¹⁵ Zgodnie z § 46 ust. 1 FeV – przepisem wykonawczym do § 3 StVG – jeżeli okaże się, że posiadacz prawa jazdy jest niezdolny do kierowania pojazdami, organ właściwy ds. wydawania praw jazdy cofnie uprawnienie do kierowania. Zgodnie z § 46

ust. 5 „w przypadku zagranicznego prawa jazdy jego cofnięcie powoduje wygaśnięcie uprawnienia do kierowania pojazdami na terytorium kraju”.

Uregulowania dotyczące zdolności do kierowania

- 16 W odniesieniu do zdolności do kierowania § 11 FeV, zatytułowany „Zdolność”, stanowi:

„(1) Kandydaci na prawo jazdy muszą spełniać konieczne dla tego celu warunki fizyczne i psychiczne. Warunki te nie są spełnione w szczególności w przypadku chorób lub ułomności określonych w załączniku 4 lub 5, które wyłączają zdolność lub warunkową zdolność [do kierowania pojazdami samochodowymi]. [...]

(2) Jeżeli są znane okoliczności uzasadniające wątpliwości co do zdolności fizycznych lub psychicznych kandydata na prawo jazdy, organy właściwe ds. praw jazdy mogą zarządzić przedłożenie przez kandydata opinii medycznej w celu przygotowania decyzji w sprawie wydania lub przedłużenia prawa jazdy lub w sprawie nałożenia ograniczeń lub warunków. [...]

(3) Przedłożenie opinii oficjalnie uznanego ośrodka kontroli zdolności do kierowania (opinia medyczno-psychologiczna) można zarządzić w celu wyjaśnienia wątpliwości dotyczących zdolności do kierowania w celach określonych w ust. 2 [w szczególności]

[...]

4. w przypadku ciężkich lub powtarzających się naruszeń kodeksu ruchu drogowego lub przestępstw mających związek z ruchem drogowym lub ze zdolnością do kierowania [...]

lub

5. przy ponownym wydaniu prawa jazdy,

[...]

- b) gdy cofnięcie prawa jazdy jest oparte na przesłankach określonych w pkt 4.

[...]

(8) Jeżeli osoba zainteresowana odmówi poddania się badaniu lub nie dostarczy organom właściwym ds. praw jazdy wymaganej od niej opinii w terminie, właściwy organ jest uprawniony do stwierdzenia w swej decyzji braku zdolności osoby zainteresowanej [...].”

¹⁷ Paragraf 13 FeV zatytułowany „Zdolność do kierowania w przypadku problemów z alkoholem” umożliwia właściwym organom krajowym zarządzenie w pewnych okolicznościach przedstawienia opinii medyczno-psychologicznej w celu przygotowania właściwych decyzji dotyczących wydania lub przedłużenia prawa jazdy albo dotyczących nałożenia ograniczeń lub warunków w odniesieniu do uprawnienia do kierowania. Jest tak w szczególności, gdy według opinii medycznej lub na podstawie

określonych faktów istnieją przesłanki nadużywania alkoholu lub gdy naruszenia ruchu drogowego były popełniane wielokrotnie pod wpływem alkoholu.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytanie prejudycjalne

- 18 F. Scheffler był wielokrotnie notowany w centralnym rejestrze drogowym za liczne wykroczenia karne, wśród nich wykroczenie popełnione w dniu 11 marca 2000 r., polegające na kierowaniu pojazdem bez prawa jazdy i w stanie nietrzeźwości przy zawartości alkoholu we krwi wynoszącej 1,94‰.
- 19 Po osiągnięciu z powodu tych wykroczeń limitu 18 punktów w odniesieniu do prawa jazdy w Niemczech, w dniu 29 lutego 2000 r. F. Scheffler zrezygnował z niemieckiego prawa jazdy wydanego w dniu 28 lutego 1986 r.
- 20 W dniu 5 sierpnia 2004 r. F. Scheffler złożył wniosek o wydanie nowego prawa jazdy, który został odrzucony na mocy decyzji z dnia 17 lutego 2005 r. ze względu na to, że nie spełnił on nałożonego przez Landkreis wymogu przedłożenia opinii medyczno-psychologicznej dotyczącej jego zdolności do kierowania.
- 21 W dniu 15 października 2004 r. F. Scheffler uzyskał polskie prawo jazdy, które zawierało wzmiankę o miejscu zamieszkania w Polsce. Jego paszport zawiera potwierdzenie pobytu na terytorium polskim przez okres sześciu miesięcy.

- 22 Landkreis dowiedział się o uzyskaniu przez F. Schefflera polskiego prawa jazdy w marcu 2006 r. na podstawie kontroli drogowej.
- 23 W dniu 13 kwietnia 2006 r. F. Scheffler zwrócił się do Landkreis z wnioskiem o uznanie uprawnienia do korzystania z polskiego prawa jazdy na terytorium Niemiec. W dniu 26 kwietnia 2006 r. przedstawił on opinię w przedmiocie jego zdolności do kierowania wydaną przez TÜV Thüringen eV z dnia 1 listopada 2004 r., opartą na badaniu z dnia 18 października 2004 r.
- 24 Według informacji sądu krajowego opinia ta wyrażała negatywną dla F. Schefflera prognozę w przedmiocie jego zdolności do kierowania ze względu na popełnione w przeszłości czyny związane z kierowaniem pojazdem w stanie nietrzeźwości, opartą przede wszystkim na tym, że stwierdzona w dniu 11 marca 2000 r. zawartość alkoholu we krwi wynosząca 1,94‰ stanowi dowód nadużycia alkoholu i że F. Scheffler nie przewyciężył swych przyzwyczajęń związanych ze spożyciem alkoholu w przeszłości.
- 25 Pismem z dnia 23 maja 2006 r. Landkreis zobowiązał F. Schefflera do przedstawienia do dnia 1 sierpnia 2006 r. nowej opinii celem weryfikacji jego zdolności do kierowania pojazdami.
- 26 Pismem z dnia 3 sierpnia 2006 r. polskie organy właściwe w zakresie ruchu drogowego, które wydały F. Schefflerowi prawo jazdy w dniu 15 października 2004 r., udzieliły informacji, że po pouczeniu o skutkach karno-prawnych oświadczył on, iż w Niemczech jego prawo jazdy nie zostało cofnięte i nie utracił on również uprawnienia do kierowania.

- 27 W pismach z dnia 24 kwietnia i 30 maja 2007 r. Landkreis wskazał, że podtrzymane zostaje zarządzone w dniu 23 maja 2006 r. zobowiązanie F. Schefflera do przedstawienia opinii dotyczącej jego zdolności do kierowania. Uznał on, że w związku z opinią z dnia 18 października 2004 r. po wydaniu polskiego prawa jazdy w dniu 15 października 2004 r. wyszły na jaw nowe okoliczności, które uzasadniły wątpliwości co do zdolności zainteresowanego do kierowania. Ponadto zarzucono temu ostatniemu złożenie fałszywych oświadczeń polskim organom.
- 28 Po odmowie przedstawienia przez F. Schefflera nowej opinii w przedmiocie zdolności do kierowania, w dniu 15 sierpnia 2007 r. Landkreis wydał decyzję (zwaną dalej „decyzją w sprawie cofnięcia”), na podstawie której cofnął mu uprawnienie do korzystania z polskiego prawa jazdy na terytorium Niemiec, zarządził natychmiastowe wykonanie tego punktu decyzji i oddalił wnioski o uznanie rzeczzonego uprawnienia.
- 29 Decyzja ta została uzasadniona w głównej mierze w ten sposób, że prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości w dniu 11 marca 2000 r. przy zawartości alkoholu we krwi wynoszącej 1,94‰ dało podstawy do wątpliwości co do zdolności F. Schefflera do kierowania, które nie zostały obalone poprzez przedłożenie opinii. Należy wziąć pod uwagę, że z opinią z dnia 18 października 2004 r. administracja mogła się zapoznać dopiero w kwietniu 2006 r. oraz że F. Scheffler zataił te okoliczności przed właściwymi organami polskimi. Niezdolność do kierowania została ustalona już na podstawie opinii z dnia 18 października 2004 r. Ta sama decyzja stwierdza, że natychmiastową wykonalność należy zarządzić w interesie publicznym, bowiem istnieje ryzyko, iż F. Scheffler ponownie zwróci na siebie uwagę z powodu alkoholu.
- 30 Od decyzji w sprawie cofnięcia doręczonej w dniu 17 sierpnia 2007 r. F. Scheffler odwołał się w dniu 26 sierpnia 2007 r. do Thüringer Landesverwaltungsamt. Jednocześnie złożył do Verwaltungsgericht Meiningen (sądu administracyjnego w Meiningen) wnioski o udzielenie tymczasowej ochrony prawnej.

- 31 Na mocy decyzji z dnia 13 grudnia 2007 r. Thüringer Landesverwaltungsamt oddalił odwołanie F. Schefflera wniesione od decyzji w sprawie cofnięcia. W dniu 1 lutego 2008 r. ten ostatni wniósł skargę do Verwaltungsgericht Meiningen o stwierdzenie nieważności wskazanej decyzji w sprawie cofnięcia. Żąda on uchylecia decyzji w sprawie cofnięcia w wersji określonej decyzją z dnia 13 grudnia 2007 r. w przedmiocie odwołania.
- 32 Pytanie prejudycjalne zostało postawione w ramach owego postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności.

Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego

- 33 Wniosek o udzielenie tymczasowej ochrony prawnej dotyczący decyzji w sprawie cofnięcia został oddalony postanowieniem Verwaltungsgericht Meiningen z dnia 1 października 2007 r. Postanowieniem z dnia 21 listopada 2008 r. sąd ten oddalił również wniosek F. Schefflera o zmianę postanowienia z dnia 1 października 2007 r. i o przywrócenie zawieszającego skutku jego skargi.
- 34 W dniu 15 grudnia 2008 r. F. Scheffler odwołał się od postanowienia z dnia 21 listopada 2008 r. do Thüringer Oberverwaltungsgericht (wyższego sądu administracyjnego w Turyngii), podnosząc, że niedawne orzecznictwo Trybunału, tj. wyroki z dnia 26 czerwca 2008 r.: w sprawach połączonych C-329/06 i C-343/06 Wiedemann i Funk, Zb.Orz. s. I-4635; w sprawach połączonych od C-334/06 do C-336/06 Zerche i in., Zb.Orz. s. I-4691, doprowadziło do zmiany mającego zastosowanie stanu prawnego. Zdaniem F. Schefflera, w związku z tym, że w chwili wydawania polskiego prawa jazdy spełnił on wymóg miejsca zamieszkania, Landkreis nie był uprawniony do weryfikacji jego zdolności do kierowania. Dodał on, że opinia w przedmiocie jego zdolności do kierowania nie stanowi zachowania, które może zostać uwzględnione

następczo na podstawie prawa Unii, oraz że ta opinia odnosi się do zachowania, które miało miejsce przed wydaniem polskiego prawa jazdy.

35 Na mocy postanowienia z dnia 26 marca 2009 r. Thüringer Oberverwaltungsgericht ostatecznie przywrócił zawieszający skutek skargi na decyzję w sprawie cofnięcia.

36 W swoim postanowieniu Thüringer Oberverwaltungsgericht wskazuje, że opinia z dnia 1 listopada 2004 r. nie może stanowić okoliczności zwalniającej a posteriori przyjmujące państwo członkowskie z obowiązku uznania. Zdaniem tego sądu Trybunał wyraźnie przyznał, w postanowieniu z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie C-227/05 Halbritter, że aktualne stwierdzenia dotyczące zdolności do kierowania oparte na zdarzeniach poprzedzających wydanie prawa jazdy są sprzeczne z prawem Unii, bowiem posiadanie prawa jazdy wydanego przez państwo członkowskie należy uważać za stanowiące dowód, że posiadacz tego prawa jazdy w dniu jego wydania spełniał warunki wydania przewidziane przez dyrektywę 91/439, w tym zdolności do kierowania. Inaczej byłoby tylko wtedy, gdyby wzmianka o zdolności do kierowania odnosiła się do „zachowania” zainteresowanego po wydaniu prawa jazdy w innym państwie członkowskim (ww. postanowienie w sprawie Halbritter, pkt 38). Ze sformułowania tego jasno wynika, że nie dotyczy ono samego przedstawienia opinii, lecz uchybienia zainteresowanego zasadom ruchu drogowego.

Skarga na decyzję w sprawie cofnięcia

37 W postanowieniu odsyłającym Verwaltungsgericht Meiningen stwierdza przede wszystkim, że Trybunał dopuścił odstępstwa od zasady bezwarunkowego wzajemnego uznania praw jazdy na podstawie dyrektywy 91/439 jedynie w określonych przypadkach.

- 38 Odstępstwo jest zatem dopuszczalne w przypadku, w którym na podstawie wzmianek figurujących w samym prawie jazdy lub innych niepodważalnych informacji pochodzących z wydającego państwa członkowskiego stwierdzono, że w chwili wydania prawa jazdy jego posiadacz, wobec którego przyjmujące państwo członkowskie zastosowało środek polegający na cofnięciu wcześniejszego prawa jazdy, nie miał normalnego miejsca zamieszkania na terenie wydającego państwa członkowskiego (ww. wyrok w sprawie Zerche i in., pkt 70).
- 39 Zdaniem sądu krajowego ten przypadek nie wystąpił w niniejszej sprawie. Miejsce zamieszkania F. Schefflera w Polsce zostało wpisane w jego polskim prawie jazdy i brak jest kwestionujących ten fakt, pochodzących z wydającego państwa członkowskiego, niepodważalnych informacji co do miejsca zamieszkania zainteresowanego w Polsce w chwili wydania owego prawa jazdy.
- 40 Ponadto państwo członkowskie normalnego miejsca zamieszkania może być zwolnione z obowiązku wzajemnego uznawania praw jazdy i skorzystać z uprawnień przyznanego mu na mocy art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/439 do stosowania swych krajowych przepisów dotyczących ograniczania, zawieszania, cofania lub unieważniania prawa jazdy w stosunku do posiadacza prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim jedynie ze względu na zachowanie zainteresowanego po uzyskaniu tego prawa jazdy (ww. postanowienie w sprawie Halbritter, pkt 38; ww. wyrok w sprawie Zerche i in., pkt 56) lub „okoliczności”, które wystąpiły po uzyskaniu rzezonego prawa jazdy (ww. postanowienie w sprawie Halbritter, pkt 38).
- 41 Dla sądu krajowego z orzecznictwa wymienionego w punkcie poprzedzającym wynika, że na mocy art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/439 państwa członkowskie są w każdym

razie upoważnione do tego, by stosować swe przepisy krajowe dotyczące weryfikacji zdolności do kierowania i cofnięcia prawa jazdy wobec tych kierowców, którzy po uzyskaniu prawa jazdy ponownie zwrócili na siebie uwagę na terytorium kraju lub co do których powstały wątpliwości odnośnie do ich zdolności do kierowania.

- 42 Sąd krajowy twierdzi jednak, że jeśli obecność „zachowania” mogącego uzasadnić zastosowanie w państwie członkowskim normalnego miejsca zamieszkania środków polegających na ograniczeniu, zawieszeniu, cofnięciu lub unieważnieniu w rozumieniu art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/439 wobec prawa jazdy uzyskanego w innym państwie członkowskim ma niewątpliwie miejsce wówczas, gdy posiadacz takiego prawa jazdy po jego uzyskaniu ponownie dopuszcza się działania lub zaniechania w ruchu drogowym pozwalającego na przyjęcie wniosku, iż nie jest on zdolny do kierowania, to w sprawie przed sądem krajowym po 15 października 2004 r. F. Scheffler nie dopuścił się żadnego wykroczenia przeciwko kodeksowi drogowemu, jakie mogłoby stanowić takie „zachowanie”, które ewentualnie mogłoby zostać uwzględnione na podstawie prawa Unii. Istnieje jedynie opinia w przedmiocie zdolności do kierowania z dnia 1 listopada 2004 r., sporządzona w oparciu o badanie z dnia 18 października 2004 r.
- 43 Sąd krajowy nie dostrzega w orzecznictwie Trybunału, w szczególności w ww. postanowieniu w sprawie Halbritter, wskazówki co do tego, czy po wydaniu prawa jazdy w innym państwie członkowskim jedynie uchybienie zainteresowanego w zakresie ruchu drogowego przyznaje państwu członkowskiemu normalnego miejsca zamieszkania uprawnienie do podjęcia środków wobec posiadacza owego prawa jazdy na podstawie art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/439.
- 44 Sąd ten uważa, że nie jest wykluczone, iż przedstawioną w niniejszej sprawie opinię należy uznać za nową okoliczność prowadzącą do przyznania państwu członkowskiemu normalnego miejsca zamieszkania uprawnienia do nałożenia na posiadacza prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim sankcji na podstawie art. 8

ust. 2 dyrektywy 91/439. Opinia ta dostarcza wprawdzie informacji dotyczących wcześniejszych okoliczności, ale przedstawia prognozę na przyszłość co do zdolności F. Schefflera do kierowania, która została sporządzona po dacie wydania polskiego prawa jazdy i opiera się na badaniu przeprowadzonym po tej dacie.

- 45 W tej sytuacji Verwaltungsgericht Meiningen postanowił zawiesić postępowanie i przedłożyć Trybunałowi następujące pytanie prejudycjalne:

„Czy zgodnie z art. 1 ust. 2 oraz art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy 91/439 [...] państwo członkowskie może skorzystać z uprawnień przysługujących mu na podstawie art. 8 ust. 2 rzeczony dyrektywy do stosowania wobec posiadacza prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie własnych przepisów krajowych dotyczących ograniczania, zawieszania, cofania lub unieważniania uprawnień do kierowania pojazdami w związku z opinią w przedmiocie zdolności do kierowania pojazdami przedłożoną przez posiadacza prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie, gdy opinia ta została wprawdzie sporządzona po wydaniu owego prawa jazdy i ponadto opiera się na badaniu zainteresowanego przeprowadzonym po tej dacie, jednak odnosi się do okoliczności powstałych przed wydaniem wskazanego prawa jazdy?”

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 46 Zgodnie z art. 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania, w przypadku gdy odpowiedź na pytanie zadane w trybie prejudycjalnym może zostać w sposób jednoznaczny wyprowadzona z istniejącego orzecznictwa, Trybunał może, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, w każdym czasie orzec postanowieniem z uzasadnieniem, zawierającym odesłanie do odpowiedniego orzecznictwa.

47 Należy zastosować ów przepis w niniejszej sprawie.

Uwagi wstępne

- 48 Po pierwsze należy przypomnieć, że Trybunał badał już przepisy FeV w związku z art. 1 ust. 2 i art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/439 w ww. postanowieniu w sprawie Halbritter oraz w postanowieniu z dnia 28 września 2006 r. w sprawie C-340/05 Kremer, a także w ww. wyrokach w sprawach połączonych Wiedemann i Funk oraz Zerche i in.; w wyrokach: z dnia 20 listopada 2008 r. w sprawie C-1/07 Weber, Zb.Orz. s. I-8571; z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie C-321/07 Schwarz, Zb.Orz. s. I-1113; ponadto w postanowieniu z dnia 9 lipca 2009 r. w sprawie C-445/08 Wierer.
- 49 Po drugie z motywu pierwszego dyrektywy 91/439 wynika, że ogólna zasada wzajemnego uznawania praw jazdy wydawanych przez państwa członkowskie wyrażona w art. 1 ust. 2 tej dyrektywy została wprowadzona w szczególności w celu ułatwienia ruchu osób zamieszkałych w państwie członkowskim innym niż to, w którym zdawały egzamin na prawo jazdy (zob. ww. wyrok w sprawie Schwarz, pkt 74 i przytoczone orzecznictwo).
- 50 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem rzeczony art. 1 ust. 2 przewiduje wzajemne uznawanie, bez jakichkolwiek formalności, praw jazdy wydawanych przez państwa członkowskie. Przepis ten nakłada na państwa członkowskie jasne i wyraźne zobowiązanie, które nie pozostawia żadnego zakresu uznania w odniesieniu do działań, które należy podjąć w celu zastosowania się do niego (ww. wyrok w sprawie Schwarz, pkt 75 i przytoczone orzecznictwo).

- 51 Trybunał wywnioskował z tego, że do wydającego państwa członkowskiego należy zbadać, czy są spełnione minimalne warunki nałożone przez prawo Unii, w szczególności te dotyczące miejsca zamieszkania i zdolności do kierowania, a zatem czy wydanie prawa jazdy – w danym wypadku nowego prawa jazdy – jest uzasadnione (zob. ww. wyroki: w sprawach połączonych Wiedemann i Funk, pkt 52; w sprawach połączonych Zerche i in., pkt 49).
- 52 Zatem gdy organy jednego państwa członkowskiego wydały prawo jazdy zgodnie z art. 1 ust. 1 dyrektywy 91/439, inne państwa członkowskie nie są uprawnione do badania przestrzegania warunków wydania przewidzianych przez tę dyrektywę. Posiadanie prawa jazdy wydanego przez państwo członkowskie należy uważać za stanowiące dowód, że posiadacz tego prawa jazdy w dniu jego wydania spełniał te warunki (zob. ww. wyroki: w sprawach połączonych Wiedemann i Funk, pkt 53; w sprawach połączonych Zerche i in., pkt 50), w tym zdolności do kierowania.
- 53 W świetle powyższych informacji należy zbadać pytanie zadane przez sąd krajowy.
- 54 Poprzez swoje pytanie sąd krajowy zasadniczo dąży do ustalenia, czy art. 1 ust. 2 w związku z art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy 91/439 sprzeciwia się temu, aby państwo członkowskie, korzystając z uprawnienia przysługującego mu na podstawie art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/439 do stosowania wobec posiadacza prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim własnych przepisów krajowych dotyczących ograniczania, zawieszania, cofania lub unieważniania uprawnień do kierowania pojazdami, odmówiło uznania na swoim terytorium uprawnień do kierowania wynikającego z ważnego prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim w związku z opinią w przedmiocie zdolności do kierowania pojazdami przedłożoną przez posiadacza rzeczonoego prawa jazdy, gdy opinia ta została wprawdzie sporządzona po wydaniu owego prawa jazdy i opiera się na badaniu zainteresowanego przeprowadzonym po tej dacie, jednak zasadniczo odnosi się do okoliczności powstałych przed wskazaną datą.

Uwagi przedłożone Trybunałowi

- 55 F. Scheffler utrzymuje, że opinia w przedmiocie zdolności do kierowania co do zasady nie może stanowić zachowania, które miało miejsce po wydaniu prawa jazdy w innym państwie członkowskim, mogącego uzasadnić stosowanie przepisów krajowych dotyczących ograniczania, zawieszania, cofania lub unieważniania uprawnienia do kierowania w rozumieniu orzecznictwa Trybunału. Jedynie uchybienie zasadom ruchu drogowego, które nastąpiło po rzeczonym wydaniu, może stanowić takie zachowanie.
- 56 Natomiast Komisja Europejska twierdzi, że pojęcie okoliczności lub zachowania, które miały miejsce po wydaniu prawa jazdy, niekoniecznie musi polegać na naruszeniu zasad ruchu drogowego. Uważa ona, że nie jest wykluczone, iż opinia w przedmiocie zdolności do kierowania może pozwolić państwu członkowskiemu na odmowę prawa do korzystania na jego terytorium z prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim, jednakże pod warunkiem, że ta opinia, sporządzona po wydaniu prawa jazdy w innym państwie członkowskim, przynajmniej częściowo dotyczy zachowania kierowcy po wydaniu prawa jazdy oraz że odzwierciedla ona niebezpieczeństwo, stanowiąc wskazówkę co do niezdolności zainteresowanego do kierowania na drogach publicznych.

Odpowiedź Trybunału

- 57 Po pierwsze należy zauważyć, że pytanie prejudycjalne nie dotyczy ważności, w świetle art. 7 ust. 1 dyrektywy 91/439, prawa jazdy wydanego skarżącemu w postępowaniu przed sądem krajowym w dniu 15 października 2004 r. Z postanowienia odsyłającego wynika bowiem, że Verwaltungsgericht Meiningen uważa, iż prawo jazdy

zostało wydane w Polsce z poszanowaniem warunków przewidzianych w dyrektywie 91/439, oraz że poprzez swoje pytanie dąży on jedynie do ustalenia, czy państwo członkowskie może stosować wobec posiadacza prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim własne przepisy krajowe dotyczące ograniczania, zawieszania, cofania lub unieważniania uprawnień do kierowania pojazdami w związku z opinią w przedmiocie zdolności do kierowania pojazdami, gdy opinia ta została wprawdzie sporządzona po wydaniu owego prawa jazdy, jednak odnosi się do okoliczności powstałych wyłącznie przed wskazaną datą.

- 58 Po drugie należy wskazać, że w orzecznictwie dotyczącym dyrektywy 91/439 Trybunał wielokrotnie orzekał w przedmiocie skutków prawnych zasady wzajemnego uznawania praw jazdy wydanych przez państwa członkowskie i na podstawie różnych okoliczności faktycznych wyjaśniał prawa i obowiązki wydającego państwa członkowskiego i przyjmującego państwa członkowskiego w świetle badania zdolności do kierowania i miejsca zamieszkania posiadacza prawa jazdy.
- 59 Z orzecznictwa wymienionego w pkt 48 niniejszego postanowienia wynika, że art. 1 ust. 2, art. 7 ust. 1 oraz art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy 91/439 należy interpretować w ten sposób, iż nie w każdym wypadku sprzeciwiają się temu, aby państwo członkowskie odmawiało uznania na swoim terytorium uprawnienia do kierowania wynikającego z prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim (ww. postanowienie w sprawie Wierer, pkt 50).
- 60 W szczególności z powodów związanych z bezpieczeństwem drogowym – jak też wynika z ostatniego motywu dyrektywy 91/439 – jej art. 8 ust. 2 i 4 w pewnych okolicznościach pozwala państwom członkowskim na stosowanie własnych przepisów krajowych dotyczących ograniczania, zawieszania, cofania lub unieważniania prawa jazdy w stosunku do wszystkich posiadaczy praw jazdy mających normalne miejsce zamieszkania na ich terytorium (ww. wyrok w sprawach połączonych Zerche i in., pkt 55).

- 61 Trybunał wielokrotnie jednak przypominał, że to uprawnienie, jak wynika z art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/439, może być wykonywane jedynie z powodu zachowania zainteresowanego po uzyskaniu prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim (zob. podobnie ww. postanowienia: w sprawie Halbritter, pkt 38; w sprawie Kremer, pkt 35, zob. także ww. wyroki: w sprawach połączonych Zerche i in., pkt 56; w sprawie Weber, pkt 34), a nie z powodu okoliczności, jakie miały miejsce przed wydaniem rzeczonoego prawa jazdy.
- 62 W odniesieniu do art. 8 ust. 4 akapit pierwszy, który upoważnia państwo członkowskie do odmowy uznania ważności prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim osobie, która na terytorium pierwszego państwa członkowskiego podlega jednemu ze środków ograniczenia, zawieszenia, cofnięcia lub unieważnienia prawa jazdy, należy przypomnieć, że ów przepis stanowi odstępstwo od ogólnej zasady wzajemnego uznawania praw jazdy, a zatem że podlega ścisłej wykładni (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Schwarz, pkt 84 i przytoczone orzecznictwo).
- 63 Wyjątki od obowiązku uznawania, bez jakichkolwiek formalności, praw jazdy wydanych w państwach członkowskich, które równoważą ową zasadę z zasadą bezpieczeństwa drogowego, nie mogą być rozumiane w sposób szeroki, nie pozbawiając wszelkiego znaczenia zasady wzajemnego uznawania praw jazdy wydawanych w państwach członkowskich zgodnie z dyrektywą 91/439 (zob. podobnie ww. postanowienie w sprawie Wierer, pkt 52).
- 64 Warunki, na jakich może być wykonywane uprawnienie państw członkowskich na podstawie art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/439 do odmowy posiadaczowi prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim, lecz posiadającego normalne miejsce zamieszkania na jego terytorium prawa do korzystania z tego prawa jazdy na jego terytorium, były w szczególności badane przez Trybunał w ramach ww. postanowień w sprawach Halbritter i Kremer.

- 65 Sprawa Halbritter, która doprowadziła do wydania ww. postanowienia, dotyczyła osoby, wobec której w Niemczech zastosowano środek polegający na cofnięciu prawa jazdy połączony z okresem zakazu ubiegania się o nowe prawo jazdy, która następnie uzyskała prawo jazdy w Austrii po upływie owego okresu zakazu. Organy niemieckie oddaliły wniosek o przerejestrowanie austriackiego prawa jazdy na niemieckie, który został zinterpretowany jako dotyczący uzyskania uprawnienia do korzystania z jej austriackiego prawa jazdy na terytorium niemieckim. Uważają one, że austriackie prawo jazdy nie może zostać uznane na terytorium Republiki Federalnej Niemiec, bowiem wobec D. Halbrittera zastosowano w tym państwie członkowskim środek polegający na cofnięciu jego prawa jazdy, oraz że wątpliwości co do jego zdolności do kierowania mogą zostać usunięte jedynie na podstawie pozytywnej opinii medyczno-psychologicznej sporządzonej zgodnie z regułami mającymi zastosowanie w Niemczech. Opinia sporządzona w Austrii przed wydaniem austriackiego prawa jazdy nie została uznana za równoważną opinii zgodnej z normami krajowymi.
- 66 W pkt 37 wskazanego postanowienia Trybunał uznał, że jeżeli posiadacz ważnego prawa jazdy wydanego w państwie członkowskim po wygaśnięciu okresu zakazu uzyskania nowego prawa jazdy, który zastosowano wobec zainteresowanego w innym państwie członkowskim, ma miejsce zamieszkania w tym ostatnim państwie członkowskim, nie może ono żądać ponownego zbadania zdolności zainteresowanego do kierowania, nawet jeśli takiego badania wymagają jego przepisy krajowe z powodu okoliczności, które doprowadziły do cofnięcia poprzedniego prawa jazdy, ponieważ okoliczności te miały miejsce przed wydaniem nowego prawa jazdy.
- 67 W pkt 38 ww. postanowienia w sprawie Halbritter Trybunał orzekł, że Republika Federalna Niemiec może korzystać z uprawnienia do stosowania swych krajowych przepisów dotyczących ograniczania, zawieszania, cofania lub unieważniania prawa jazdy, na mocy art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/439, w stosunku do posiadacza prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim, w tym wypadku w Republice Austrii, i mającego normalne miejsce zamieszkania w Niemczech, jedynie ze względu

na zachowanie zainteresowanego po uzyskaniu prawa jazdy w innym państwie członkowskim. Jednakże w niniejszej sprawie sąd krajowy wskazał, że żadna informacja nie pozwala podać w wątpliwość zdolności D. Halbrittera do kierowania na podstawie okoliczności, które miały miejsce po uzyskaniu jego austriackiego prawa jazdy.

⁶⁸ W odniesieniu do sprawy Kremer, która doprowadziła do wydania ww. postanowienia, dotyczyła ona obywatela niemieckiego zamieszkałego w Niemczech, któremu cofnięto niemieckie prawo jazdy w następstwie wielokrotnych wykroczeń przeciwko kodeksowi drogowemu. S. Kremer uzyskał nowe prawo jazdy w Belgii, ponieważ nie obowiązywał wobec niego żaden zakaz ubiegania się o uprawnienie do kierowania. Następnie S. Kremer został skazany w Niemczech za kierowanie bez prawa jazdy i cofnięto mu belgijsko prawo jazdy, bowiem organy niemieckie uznały, że nie ma on już uprawnienia do kierowania na terytorium niemieckim od czasu cofnięcia jego niemieckiego prawa jazdy, i odmówiły uznania ważności prawa jazdy wydanego później w Belgii, jako że S. Kremer nie spełniał warunków nałożonych przez przepisy niemieckie w celu uzyskania nowego prawa jazdy w następstwie cofnięcia wcześniejszego prawa jazdy.

⁶⁹ W sprawie Kremer Trybunał został zapytany, czy art. 1 ust. 2 w związku z art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy 91/439 sprzeciwia się nieuznawaniu przez państwo członkowskie na jego terytorium uprawnienia do kierowania pojazdami wynikającego z prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim, a w związku z tym odmowie uznania ważności prawa jazdy, dopóki posiadacz tego prawa jazdy, wobec którego pierwsze państwo członkowskie zastosowało cofnięcie wcześniej wydanego prawa jazdy bez orzeczenia zakazu uzyskania nowego prawa jazdy, nie spełni wymogów określonych w przepisach prawnych tego państwa dotyczących ponownego uzyskania prawa jazdy po cofnięciu wcześniejszego, włącznie z oceną zdolności do kierowania pojazdami, która potwierdza, że przyczyny, które doprowadziły do cofnięcia prawa jazdy, już nie występują.

70 W ten sam sposób, co w ww. postanowieniu w sprawie Halbritter, Trybunał orzekł, że państwo członkowskie nie może wymagać od posiadacza ważnego prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim, aby spełniał on warunki nałożone przez przepisy krajowe w celu uzyskania nowego prawa jazdy po cofnięciu wcześniejszego prawa jazdy. W szczególności organy przyjmującego państwa członkowskiego nie mogą uzależnić uznania uprawnienia do kierowania wynikającego z prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim od żądania ponownego zbadania zdolności jego posiadacza do kierowania, nawet jeśli takiego badania wymagają przepisy krajowe w okolicznościach identycznych jak te, które doprowadziły do cofnięcia poprzedniego prawa jazdy, o ile okoliczności te miały miejsce przed wydaniem nowego prawa jazdy (ww. postanowienie w sprawie Kremer, pkt 32, 33).

71 Należy stwierdzić, że w pkt 36 ww. postanowienia w sprawie Kremer Trybunał uznał, iż sąd krajowy nie wskazał żadnej informacji pozwalającej podać w wątpliwość zdolność S. Kremera do kierowania na podstawie okoliczności, które miały miejsce po uzyskaniu ważnego prawa jazdy wydanego w Belgii. Jedyne wykroczenia zarzucone zainteresowanemu, popełnione po uzyskaniu tego prawa jazdy, polegały na poruszaniu się po terytorium niemieckim bez posiadania ważnego prawa jazdy, ponieważ prawo jazdy uzyskane w Belgii nie zostało uznane jako takie na tej podstawie, że nie zostały spełnione warunki nałożone przez przepisy niemieckie w celu uzyskania nowego prawa jazdy po cofnięciu poprzedniego.

72 Z orzecznictwa tego wynika, że aby móc wykonywać uprawnienie przyznane przez art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/439 państwu członkowskiemu normalnego miejsca zamieszkania posiadacza prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim do stosowania własnych przepisów krajowych dotyczących ograniczania, zawieszania, cofania lub unieważniania prawa jazdy w stosunku do rzeczonoego posiadacza prawa jazdy, powinny istnieć informacje pozwalające na podanie w wątpliwość zdolności posiadacza tego prawa jazdy do kierowania na podstawie okoliczności, które powinny mieć związek z zachowaniem zainteresowanego po uzyskaniu prawa jazdy w innym państwie członkowskim, jakie podważa jego zdolność do kierowania pojazdami.

- 73 W świetle powyższych rozważań, w sprawie przed sądem krajowym, w celu stwierdzenia, czy opinia taka jak sporządzona w dniu 1 listopada 2004 r. może pozwolić organom przyjmującego państwa członkowskiego odmówić, na podstawie art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/439, posiadaczowi prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim uprawnienia do korzystania z tego prawa jazdy na terytorium pierwszego państwa członkowskiego, sąd krajowy powinien zbadać, czy opinia ta może stanowić okoliczność podającą w wątpliwość zdolność F. Schefflera do kierowania na podstawie okoliczności, które miały miejsce po uzyskaniu owego prawa jazdy.
- 74 W niniejszej sprawie, jak podnieśli F. Scheffler i Komisja, wydaje się, że nie istnieje żadna okoliczność podająca w wątpliwość zdolność F. Schefflera do kierowania na podstawie okoliczności, które wystąpiły po uzyskaniu jego polskiego prawa jazdy. Z postanowienia odsyłającego wynika, że ocena zdolności do kierowania dokonana po dacie wydania wskazanego prawa jazdy odnosi się wyłącznie do okoliczności, jakie miały miejsce przed tą datą. Sąd krajowy wskazuje w szczególności, że nie można zarzucić F. Schefflerowi żadnego wykroczenia przeciw zasadom ruchu drogowego po wydaniu owego prawa jazdy.
- 75 Należy wskazać, że wymóg zachowania posiadacza prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim, które miało miejsce po wydaniu omawianego prawa jazdy i może uzasadniać stosowanie przepisów krajowych przyjmującego państwa członkowskiego dotyczących ograniczania, zawieszania, cofania lub unieważniania prawa jazdy, niekoniecznie musi być rozszerzany jako odnoszący się wyłącznie do wykroczenia przeciwko zasadom ruchu drogowego. Nadal jednak przesłanka taka wymaga stwierdzenia, w danej chwili, zachowania posiadacza owego prawa jazdy po jego wydaniu, które umożliwi podanie w wątpliwość jego zdolności do kierowania pojazdami lub stwierdzenie braku zdolności do kierowania.
- 76 W każdym razie do sądu krajowego, który jako jedyny ma szerszą wiedzę o wniesionym przed niego sporze, należy zbadanie, czy opinia w przedmiocie zdolności do

kierowania, taka jak będąca przedmiotem sprawy przed tym sądem, spełnia warunki przywołane w pkt 72, 73 i 75 niniejszego postanowienia i przedstawia związek, choćby częściowy, z zachowaniem zainteresowanego stwierdzonym po wydaniu polskiego prawa jazdy. Jeśli tak nie jest, państwo członkowskie normalnego miejsca zamieszkania na podstawie takiej opinii nie może odmówić uznania na swoim terytorium, na podstawie art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/439, uprawnienia do kierowania wynikającego z ważnego prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim.

- 77 W tych okolicznościach na zadane pytanie należy odpowiedzieć, iż art. 1 ust. 2 w związku z art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy 91/439 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby państwo członkowskie, korzystając z uprawnienia przysługującego mu na podstawie rzeczono art. 8 ust. 2 do stosowania w stosunku do posiadacza prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim własnych przepisów krajowych dotyczących ograniczania, zawieszania, cofania lub unieważniania uprawnień do kierowania pojazdami, odmówiło uznania na swoim terytorium uprawnienia do kierowania wynikającego z ważnego prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim w związku z opinią w przedmiocie zdolności do kierowania pojazdami przedłożoną przez posiadacza rzeczono prawa jazdy, gdy opinia ta została wprawdzie sporządzona po dacie wydania owego prawa jazdy i opiera się na badaniu zainteresowanego przeprowadzonym po tej dacie, jednak nie przedstawia związku, choćby częściowego, z zachowaniem zainteresowanego stwierdzonym po wydaniu tego samego prawa jazdy i odnosi się wyłącznie do okoliczności powstałych przed wskazaną datą.

W przedmiocie kosztów

- 78 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (szósta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 1 ust. 2 i art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy, zmienionej dyrektywą Rady 2006/103/WE z dnia 20 listopada 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby państwo członkowskie, korzystając z uprawnienia przysługującego mu na podstawie rzeczonego art. 8 ust. 2 do stosowania w stosunku do posiadacza prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim własnych przepisów krajowych dotyczących ograniczania, zawieszania, cofania lub unieważniania uprawnień do kierowania pojazdami, odmówiło uznania na swoim terytorium uprawnienia do kierowania wynikającego z ważnego prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim w związku z opinią w przedmiocie zdolności do kierowania pojazdami przedłożoną przez posiadacza rzeczonego prawa jazdy, gdy opinia ta została wprawdzie sporządzona po dacie wydania owego prawa jazdy i opiera się na badaniu zainteresowanego przeprowadzonym po tej dacie, jednak nie przedstawia związku, choćby częściowego, z zachowaniem zainteresowanego stwierdzonym po wydaniu tego samego prawa jazdy i odnosi się wyłącznie do okoliczności powstałych przed wskazaną datą.

Podpisy